

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ υπ' αριθ. 430/2009

ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Δ' ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Συνεδρίαση της 1^{ης} Δεκεμβρίου 2009

Σύνθεση:

Πρόεδρος: Νικόλαος Μαυρίκας, Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Μέλη: Βλάσιος Βούκαλης, Ιωάννα Καραγιαννοπούλου,
Βασιλική Πανταζή, Νίκη Μαριόλη και Νίκος
Δασκαλαντωνάκης, Νομικοί Σύμβουλοι.

Εισηγήτρια : Βασιλική Πανταζή, Νομική Σύμβουλος.

Αριθμός Ερωτήματος: 43217/17-9-2009 έγγραφο Γενικής Δ/σης Τοπικής
Αυτοδιοίκησης (Δ/σης Οργάνωσης και
Λειτουργίας ΟΤΑ) Υπουργείου Εσωτερικών.

Περίληψη Ερωτήματος: Εφαρμογή ή μη άρθρου 149 Ν. 3528/2007 σε
υπάλληλο Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης που
καταδικάσθηκε αμετακλήτως σε ποινή φυλάκισης
έξι μηνών με αναστολή για την πράξη της απλής
συνέργειας σε παράβαση καθήκοντος.

Επί του ως άνω ερωτήματος το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Δ' Τμήμα) γνωμοδότησε, ομοφώνως, ως ακολούθως :

Ι. Με το με αρ. πρωτ. 43217/17-9-2009 έγγραφο της Γενικής Δ/σης Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Δ/σης Οργάνωσης και Λειτουργίας ΟΤΑ) του Υπουργείου Εσωτερικών δίδονται τα εξής:

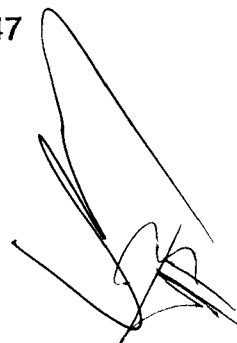
Με την υπ' αριθ. 3161/2006 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, που κατέστη αμετάκλητη με την υπ' αριθ. 1568/2007 απόφαση του Αρείου Πάγου, η υπάλληλος της ΝΑ Πιερίας Μ.Π. κρίθηκε ένοχη και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης έξι (6) μηνών με αναστολή για την πράξη της απλής συνέργειας σε παράβαση καθήκοντος.

Παράλληλα κινήθηκε και πειθαρχική διαδικασία από την υπηρεσία της και με την υπ' αριθ. 2/1-2-2008 απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου της ΝΑ Πιερίας επιβλήθηκε στην εν λόγω υπάλληλο η ποινή της οριστικής παύσης.

Η υπάλληλος υπέβαλε ένσταση στο Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο, το οποίο της επέβαλε την ποινή της προσωρινής παύσης των έξι (6) μηνών με πλήρη στέρηση αποδοχών.

Και ερωτάται εάν: πρέπει να εφαρμοσθούν στην εν λόγω περίπτωση οι διατάξεις του άρθρου 149 του Ν. 3528/2007 και να διαπιστωθεί η έκπτωση της εν λόγω υπαλλήλου.

ΙΙ.Α. Επειδή στο αρ. 8 «Ποινική καταδίκη...» του νέου Υπαλληλικού Κώδικα (Ν. 3528/2007, ΦΕΚ Α' 26) ορίζεται ότι «1. Δεν διορίζονται υπάλληλοι: α) όσοι καταδικάστηκαν για κακούργημα και σε οποιασδήποτε ποινή για κλοπή, υπεξαίρεση (κοινή και στην υπηρεσία), απάτη, εκβίαση, πλαστογραφία, απιστία δικηγόρου, δωροδοκία, καταπίεση, απιστία περί την υπηρεσία, παράβαση καθήκοντος, καθ' υποτροπή συκοφαντική δυσφήμιση, καθώς και για οποιοσδήποτε έγκλημα κατά της γενετήσιας ελευθερίας ή έγκλημα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής β) οι υπόδικοι που έχουν παραπεμφθεί με τελεσίδικο βούλευμα για κακούργημα ή για πλημμέλημα της περίπτωσης α', έστω και αν το αδίκημα έχει παραγραφεί γ) όσοι, λόγω καταδίκης, έχουν στερηθεί τα πολιτικά τους δικαιώματα και για όσο χρόνο διαρκεί η στέρηση αυτή, δ)..... 2. Η ανικανότητα προς διορισμό αίρεται μόνο με την έκδοση του κατά το άρθρο 47 παρ. 1 του Συντάγματος διατάγματος που αίρει τις συνέπειες της ποινής».

2. Με τη διάταξη του αρ. 149 του ίδιου ως άνω Κώδικα, ταυτοσήμου περιεχομένου προς τα αρ. 150 του Ν. 2683/1999 και αρ. 249 Π.Δ/τος 611/1977 (προϊσχυσάντων Υ.Κ.) με την οποία ρυθμίζεται το ζήτημα της έκπτωσης των υπαγομένων στις διατάξεις του ΥΚ υπαλλήλων συνεπεία ποινικής καταδίκης ορίζεται: «Ο υπάλληλος εκπίπτει αυτοδικαίως της υπηρεσίας, εφόσον με αμετάκλητη δικαστική απόφαση: α) καταδικασθεί σε ποινή τουλάχιστον πρόσκαιρης κάθειρξης ή σε οποιαδήποτε ποινή για πλημμέλημα από τα αναφερόμενα στην περ. α' της παρ. 1 του άρθρου 8 του παρόντος ή σε οποιαδήποτε ποινή για λιποταξία β) του επιβληθεί στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων. Η έκπτωση επέρχεται από την ημερομηνία δημοσίευσης της αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης. Για την έκπτωση εκδίδεται διαπιστωτική πράξη, περίληψη της οποίας δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως».

Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, οι οποίες δεν αντίκεινται στις περι προστασίας της μονιμότητας των υπαλλήλων συνταγματικές διατάξεις (Σ.τ.Ε. 2857/1985 Ολομ., 1678 - 1681/2009), και στις διατάξεις αρ. 6 παρ. 1 και 2 της ΕΣΔΑ ούτε αντιστρατεύονται τις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας (ΣτΕ 1681/2009, 27/2008, 1911/2006), η έκπτωση του υπαλλήλου από την υπηρεσία και την κατεχόμενη απ' αυτόν θέση επέρχεται αυτοδικαίως από τη χρονολογία δημοσίευσης της καταδικαστικής αποφάσεως, αν κατ' αυτής δεν επιτρέπεται η άσκηση ενδίκων μέσων, ή από τη χρονολογία κατά την οποία η καταδικαστική απόφαση κατέστη αμετάκλητη. Για την επέλευση δε του νομικού αυτού αποτελέσματος εκδίδεται και δημοσιεύεται σε περίληψη σχετική διαπιστωτική εκτελεστή διοικητική πράξη από την αρμόδια για την απόλυση αρχή, η οποία ενεργεί κατά δεσμία αρμοδιότητα χωρίς να προηγείται απόφαση του οικείου υπηρεσιακού Συμβουλίου (ΣτΕ 2857/1985 Ολομ., 1678-1681/2009, 3300/2004, 2223/2003).

Α. Οι διατάξεις αυτές του Υπαλληλικού Κώδικα, που είναι μεταγενέστερες του Ποινικού Κώδικα, ρύθμισαν ειδικά και προς το σκοπό της δημιουργίας αυστηρότερου καθεστώτος χάριν του συμφέροντος της δημόσιας υπηρεσίας, τα σχετικά με την αυτοδίκαιη έκπτωση των Υπαλλήλων, για τη διαπίστωση της οποίας από τη Διοίκηση μόνη προϋπόθεση είναι η ύπαρξη αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης ποινικού δικαστηρίου για την τέλεση κάποιου από τα αναφερόμενα στο άρθρο 8 παρ. 1 α ποινικά αδικήματα. Συνεπώς, εφόσον συντρέχει η προϋπόθεση αυτή, διαπιστώνεται υποχρεωτικά η αυτοδίκαιη

έκπτωση, χωρίς να ασκεί επιρροή ο τρόπος εκτέλεσεως και συγκεκριμένα η αναστολή εκτέλεσεως της ποινής, η οποία έχει τυχόν αποφασισθεί από το ποινικό δικαστήριο βάσει των διατάξεων του Ποινικού Κώδικα (ΣΤΕ ΟΛ. 2857/1985, 1678-1681/2009, 2903/2007, 3300/2004, 2223/2003, ΝΣΚ ΟΛ. 264/2000).

Εξάλλου, η, υποχρεωτική κατά το νόμο, αυτοδίκαιη έκπτωση του υπαλλήλου λόγω αμετάκλητης ποινικής καταδίκης κατά τις προεκτεθείσες διατάξεις του άρθρου 149 του Ν. 3528/2007, η οποία δεν αποτελεί πειθαρχική ποινή αλλά δυσμενές διοικητικό μέτρο επιβαλλόμενο για λόγους δημοσίου συμφέροντος και ειδικότερα προς το σκοπό της εύρυθμης λειτουργίας της δημόσιας υπηρεσίας (πρβλ και ΣΤΕ 588/2003, 2903/2002), είναι ανεξάρτητη από την τυχόν κίνηση κατά του υπαλλήλου της σχετικής πειθαρχικής διαδικασίας και την έκβαση της πειθαρχικής δίκης για την ίδια ή τις ίδιες πράξεις (ΣΤΕ 1911/2006, 588/2003).

Οι διατάξεις δε του Υ.Κ. που θεσπίζουν τους λόγους αυτοδίκαιης έκπτωσης των υπαλλήλων είναι, ως εκ του εξαιρετικού χαρακτήρα τους σε σχέση με το συνταγματικά επιβαλλόμενο κατ' αρχήν κανόνα της απολύσεως του υπαλλήλου μετά από προηγούμενη ουσιαστική κρίση πάγια συγκροτημένου υπηρεσιακού συμβουλίου, στενά ερμηνευτέες και εφαρμόζονται στα συγκεκριμένα αδικήματα του Ποινικού Κώδικα στα οποία ρητά αναφέρεται ο Υπαλληλικός Κώδικας και με την έννοια που προσδιορίζεται από τα στοιχεία της αντικειμενικής τους αποστάσεως, όπως αυτά καθορίζονται στις διατάξεις του πρώτου, χωρίς να επιτρέπεται η διαφορετική ερμηνεία ή η ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων που αναφέρονται στα παραπάνω αδικήματα και σε άλλα αδικήματα του Π.Κ. έστω και εννοιολογικά συγγενή προς τα προηγούμενα (ΣΤΕ 2903/2002).

Β. Το έγκλημα εμφανίζεται κατά κανόνα ως έργο ενός προσώπου, συχνά όμως μπορεί να είναι προϊόν της συντονισμένης δράσης περισσότερων προσώπων, οπότε έχουμε συμμετοχή στο έγκλημα. Χαρακτηριστικά του νομικού φαινομένου της συμμετοχής στο έγκλημα είναι α)το ότι αντί για ένα και μόνο δράστη έχουμε να κάνουμε με περισσότερα πρόσωπα που συμβάλλουν στην πραγμάτωση του εγκλήματος και β) ότι οι συμπεριφορές των περισσότερων αυτών προσώπων διαπλέκονται μεταξύ τους συγκλίνουσες στην πραγμάτωση του αποτελέσματος (Ανδρουλάκης Ποινικό Δίκαιο Γενικό Μέρος ΙΙ, 2004 σελ. 99).

Σύμφωνα με το σύστημα που ακολουθεί ο Ποινικός μας Κώδικας διακρίνονται οι εξής μορφές συμμετοχής: η συναυτουργία(αρ. 45 ΠΚ), η ηθική αυτουργία (αρ. 46 παρ. 1 α ΠΚ), η άμεση συνέργεια (αρ. 46 παρ. 1 β ΠΚ) και η απλή συνέργεια (αρ. 47 ΠΚ)

Ειδικότερα στο μεν άρθρο 46 ΠΚ ορίζεται: «1. Με την ποινή του αυτουργού τιμωρείται επίσης: α) όποιος με πρόθεση προκάλεσε σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε β) όποιος με πρόθεση παρέσχε άμεση συνδρομή στο δράστη κατά τη διάρκεια αυτής της πράξης και στην εκτέλεση της κύριας πράξης».

Στο δε άρθρο 47 παρ. 1 ΠΚ ορίζεται: «όποιος εκτός από την περίπτωση της παρ. 1 στοιχ. β του προηγούμενου άρθρου παρέσχε με πρόθεση σε άλλον οποιαδήποτε συνδρομή πριν από την τέλεση ή κατά την τέλεση της άδικης πράξης που διέπραξε, τιμωρείται ως συνεργός με ποινή ελαττωμένη (αρ. 83). 2. Η διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 42 εφαρμόζεται αναλόγως και εδώ».

Τέλος στο άρθρο 42 παραγρ. 2 ΠΚ ορίζεται: «2. Αν το δικαστήριο κρίνει ότι η κατά την προηγούμενη παράγραφο ελαττωμένη ποινή δεν επαρκεί για να αποτρέψει τον υπαίτιο από την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων, μπορεί να του επιβάλει την ίδια ποινή με αυτήν που ο νόμος προβλέπει για την ολοκληρωμένη πράξη, εκτός από την ποινή του θανάτου».

Κατά το ως άνω σύστημα του Π.Κ. ισχύει η διάκριση της εγκληματικής δραστηριότητας σε κύρια και βοηθητική, σε φυσική αυτουργία και σε συμμετοχή. Φυσικός αυτουργός είναι αυτός που περιλαμβάνεται στις αντικειμενικές υποστάσεις των εγκλημάτων του Ειδικού Μέρους του Ποινικού Κώδικα ως υποκείμενο τέλεσης της τυποποιημένης πράξης με τη ρητή αναφορά των λέξεων: «ο οποίος».

Αυτοί που βοηθούν στην πραγμάτωση της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος είτε έχοντας παρακινήσει το δράστη είτε με οποιοδήποτε άλλο τρόπο είναι συμμέτοχοι. Η τιμωρία και τούτων πετυχαίνεται με τη διεύρυνση του αξιοποίνου προς την κατεύθυνσή τους που γίνεται στις γενικές υποστάσεις των άρθρων 46 και 47 ΠΚ (ηθική αυτουργία, άμεση και απλή συνέργεια). Αλλά βάση του αξιοποίνου και αφετηρία εξακολουθεί να παραμένει η φυσική αυτουργία. Απ' αυτή δανείζεται τον εγκληματικό της χαρακτήρα η (βοηθητική) πράξη της συμμετοχής («δανεική εγκληματικότητα») (Μ. Καϊάφα σε Ι. Μανωλεδάκη Ποινικό Δίκαιο Επιτομή Γενικού Μέρους άρθρα 1 – 49 ζ' έκδοση (2005) σελ. 480).

Συνέργεια, άμεση ή απλή, είναι κατά τα άρθρα 46 παρ. 1 α και 47 παρ. 1 μία πράξη που δεν πληροί καθ' εαυτή ούτε καν εν μέρει την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος αλλά είναι υποταγμένη στην κύρια, πληρούσα την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος πράξη του αυτουργού, στον οποίο παρέχεται μ' αυτήν βοήθεια, συνδρομή, η συνδρομή δε έγκειται στην συμπαραγωγή του αποτελέσματος (Ανδρουλάκης Ποινικό Δίκαιο Γενικό Μέρος ΙΙ, 2004, παρ. 34 σελ. 233).

Η απλή συνέργεια αποτελεί, αντίθετα με την ηθική αυτουργία και την άμεση συνέργεια, ελαφρότερη μορφή συμμετοχής στο έγκλημα.

Σύμφωνα με το άρθρο 47 απλή συνέργεια συνιστά οποιαδήποτε συνδρομή προς τον αυτουργό της κύριας πράξης, η οποία παρέχεται με πρόθεση είτε πριν η κατά την διάρκεια τελέσεως της τελευταίας και δεν υπάγεται στην έννοια της άμεσης συνέργειας.

Από ουσιαστική άποψη ο απλός συνεργός, ως δράστης κι αυτός συγκεκριμένης επικίνδυνης ενέργειας για τη μονάδα του έννομου αγαθού που προσβάλλεται, είναι το πρόσωπο που χωρίς να έχει την ιδιότητα ηθικού αυτουργού ή άμεσου συνεργού, υποστηρίζει το φυσικό αυτουργό κατά την τέλεση της άδικης πράξης, διευκολύνοντας την ανθρώπινη δύναμη τούτου στην προσβολή του εννόμου αγαθού (ΑΠ 1303/1998 Ποιν. Χρ. 1999.713, ΑΠ 777/1998 Ποιν. Χρ. 1999, 524 επ.).

Η απλή συνέργεια συνδέεται με την κύρια άδικη πράξη με τέτοιο τρόπο ώστε, αν παραλειπόταν, θα δυσκολευόταν η εκτέλεση της κύριας πράξης με κίνδυνο και να ματαιωθεί. Ο φυσικός αυτουργός πρέπει να χρειάζεται τη βοήθεια αυτή για να τελέσει την κύρια πράξη.

Από τα στοιχεία που συγκροτούν τη γενική αντικειμενική υπόσταση της απλής συνέργειας κατά το άρθρο 47 παρ. 1 ΠΚ, το στοιχείο της «οποιασδήποτε συνδρομής», τυποποιεί την ουσιαστική της απαξία. Απλή συνέργεια αποτελεί και η ψυχική-ηθική συνδρομή (ενίσχυση) του δράστη, η λεγόμενη ψυχική συνέργεια, μόνον εφόσον στάθηκε επικίνδυνη ενέργεια για τη συγκεκριμένη μονάδα εννόμου αγαθού ενόψει της προσβολής του, παρεχόμενη είτε κατά την τέλεση της πράξης είτε πριν από αυτή (ΑΠ 1396/1993 Ποιν. Χρ. 1993, 1156, ΑΠ 1201/1986 Ποιν. Χρ. 1986.1023).

Η υποκειμενική υπόσταση της απλής συνέργειας περιέχει τη γνώση και τη θέληση του υποκειμένου της να δώσει οποιαδήποτε βοήθεια στο φυσικό

αυτουργό πριν ή κατά την τέλεση απ' αυτόν της άδικης πράξης καθώς φυσικά και το δόλο να τελεστεί η πράξη από το φυσικό αυτουργό (διπλός δόλος) (ΑΠ 1401/2003 Ποιν. Χρ. 2004, 347, ΑΠ 826/2003 Ποιν. Χρ. 2004.210, Περί των στοιχείων της αντικειμενικής και υποκειμενικής υποστάσεως της απλής συνέργειας βλ. Μ. Καϊάφα σε Ι. Μανωλεδάκη ο.π. σελ. 563-573).

Για το αξιόποιο της απλής συνέργειας προϋποτίθεται η εκτέλεση μιας άδικης πράξης από τον αυτουργό.

Σύμφωνα με την παρ. 1 του αρ. 47 στον απλό συνεργό επιβάλλεται ποινή ελαττωμένη κατά το άρθρο 83. Η μείωση αυτή είναι απόρροια του μειωμένου αδικού της απλής συνέργειας. Η δυνατότητα δε επιβολής πλήρους ποινής προβλέπεται μόνο για ειδικοπρωληπτικούς λόγους (Δημάκης σε Συστηματική Ερμηνεία του Ποινικού Κώδικα, 2005, σελ. 776).

Γ. Από τη γραμματική ερμηνεία της διάταξης του αρ. 149 του ισχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα, όπου απαιτείται ως προϋπόθεση για την επέλευση του νομικού αποτελέσματος της έκπτωσης για τα περιοριστικώς σ' αυτή μνημονευόμενα πλημμελήματα αποκλειστικά και μόνο η συνδρομή καταδίκης σε οποιαδήποτε ποινή και εν όψει μη γενόμενης οποιασδήποτε άλλης διάκρισης, σαφώς συνάγεται ότι ο νομοθέτης θέλησε την επιβολή του εν λόγω διοικητικού μέτρου για όλες τις μορφές εμφάνισης των ως άνω πλημμελημάτων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η απλή συνέργεια σ' αυτά, χωρίς να ασκεί επιρροή ο λόγος και μόνο επιβολής ελαττωμένης ποινής (Ν.Σ.Κ. 577/1991).

Πέραν αυτού και σε επίπεδο αναζήτησης της *ratio legis* και περαιτέρω τεολογικής ερμηνείας των διατάξεων αυτών, η απαξία των προμνημονευθέντων πλημμελημάτων, τα οποία επισύρουν την επιβολή του κρίσιμου διοικητικού μέτρου της έκπτωσης, δεν απομειούται στην περίπτωση του απλού συνεργού, ο οποίος, όπως προεκτέθηκε, είναι και αυτός δράστης καθώς παρέχει με δόλο συνδρομή πριν ή κατά την τέλεση της άδικης πράξης προς συμπαραγωγή του αποτελέσματος αυτής.

Επιπροσθέτως, θα πρέπει να συνεκτιμηθεί ότι η ίδια αναγκαιότητα προστασίας του δημοσίου συμφέροντος ανακύπτει και στην περίπτωση που διαπιστώνεται δικαστικά η συμμετοχή και υπό τη μορφή της απλής συνέργειας υπαλλήλου στην τέλεση των αυτών πλημμελημάτων τα οποία ο νομοθέτης θεωρεί σοβαρά και μη αρμόζοντα στην ιδιότητα του μόνιμου υπαλλήλου.

Τούτο διότι το κύρος και η εύρυθμη λειτουργία της δημόσιας υπηρεσίας πρέπει να προστατευθούν και από τον υπάλληλο που θέλησε και παρέσχε την συνδρομή του προς τέλεση των ίδιων πλημμελημάτων.

Αντίθετη ερμηνευτική προσέγγιση θα συρρίκωνε το πεδίο εφαρμογής των συγκεκριμένων ρυθμίσεων προς όφελος ποινικώς κολαζόμενων δημοσίων υπαλλήλων, σε βάρος του κύρους και της εύρυθμης λειτουργίας της δημόσιας υπηρεσίας και εν τέλει σε βάρος του δημοσίου συμφέροντος.

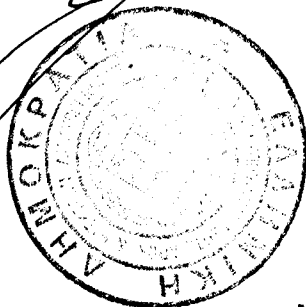
Επομένως, το διοικητικό μέτρο της έκπτωσης καταλαμβάνει και την περίπτωση εκείνη που συναρτάται με καταδίκη για απλή συνέργεια στο έγκλημα της παράβασης καθήκοντος, που συμπεριλαμβάνεται μεταξύ των πλημμελημάτων που μνημονεύονται στην περ. α' παρ. 1 αρ. 8 Ν. 3528/2007 (Ν.Σ.Κ. 577/1991).

III. Εν όψει των προεκτεθέντων υπό στοιχεία II και υπό το διδόμενο πραγματικό, επί του τεθέντος ερωτήματος το Δ' Τμήμα του Ν.Σ.Κ. γνωμοδοτεί ομοφώνως ότι από της χρονολογίας δημοσίευσής της με αρ. 1568/2007 αποφάσεως του Αρείου Πάγου, οπότε κατέστη αμετάκλητη η καταδίκη της Μ.Π., υπαλλήλου της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Πιερίας για απλή συνέργεια σε παράβαση καθήκοντος, αδίκημα προβλεπόμενο από το άρθρο 8 παρ. 1 Υ.Κ., επήλθε αυτοδικαίως, κατ' αρ. 149 Ν. 3528/2007, που εφαρμόζεται και στους υπαλλήλους Ν.Α. κατά το άρθρο 2 του ίδιου νόμου και αρ. 112 π.δ/τος 30/1996 (Φ.Ε.Κ. Α' 21 – Κώδικας Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης) και ανεξαρτήτως τόσο του τρόπου εκτέλεσής της επιβληθείσας ποινής όσο και της έκβασης της πειθαρχικής δίκης αυτής για την ίδια πράξη, το έννομο αποτέλεσμα της έκπτωσης της ως άνω υπαλλήλου από την υπηρεσία και την κατεχόμενη απ' αυτήν θέση και η λύση της υπαλληλικής σχέσεως και πρέπει ν' ακολουθήσει η έκδοση σχετικής διαπιστωτικής πράξης από την αρμόδια για την απόλυση αρχή.

Θεωρήθηκε
Αθήνα, 2/12/2009

Ο Πρόεδρος

Νικόλαος Μαυρίκας
Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Η Εισηγήτρια

Βασιλική Πανταζή

Νομική Σύμβουλος του Κράτους